

Teza: wygórowane koszty postępowania dyscyplinarnego.

Ustalenie kosztów postępowania dyscyplinarnego w sprawie niewypełnienia w całości obowiązku doskonalenia zawodowego na kwotę 1.500 zł, przy bardzo złej sytuacji materialnej obwinionej, jest wygórowane.

Sygn. akt: WO-27/21

POSTANOWIENIE

z dnia 13 maja 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Leszek Korczak

Sędziowie: S WSD Sławomir Pilipiec

S WSD Michał Łukasik – sprawozdawca

Protokolant: Kamila Kolanowska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu

zażalenia Obwinionej radcy prawnego M. J. z dnia 22 grudnia 2020 r. na punkt II orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w P. z dnia 9 października 2019 w przedmiocie obciążenia radcy prawnego M. J. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądzenia od niej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w P. kwoty 1.500 zł.

postanawia

1.

uwzględnić zażalenie i zmienić orzeczenie w punkcie II w następujący sposób:

„Na podstawie art. 70⁶ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.) obciążyć radcę prawnego M. J. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądzić od niej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w P. kwotę 500,00 zł (słownie: pięćset złotych).

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 9 października 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w P. w sprawie o sygn. akt OSD - 95/19 uznał Obwinioną, radcę prawnego M. J., winną zarzucanego jej czynu niewypełnienia w całości obowiązku doskonalenia zawodowego, za który to czyn wymierzył w punkcie pierwszym orzeczenia karę upomnienia oraz w punkcie drugim obciążył radcę prawnego kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądził od niej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w P. kwotę 1.500 zł.

Od tego orzeczenia wniosła odwołanie Obwiniona zaskarżając wyłącznie jego punkt drugi odnośnie kosztów, co w istocie prawidłowo zakwalifikowano jako wniesienie zażalenia. W treści zażalenia wniosła o zmianę przedmiotowego orzeczenia w zakresie kosztów poprzez jej nieobciążania, bądź obciążenie w niższej kwocie, nieobciążanie kosztami postępowania zażaleniowego i rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

W uzasadnieniu wskazała na swoją trudną sytuację materialną związaną z leczeniem i rehabilitacją męża i znacznymi kosztami z tym związanymi, które po powiększeniu o koszty związane z utrzymaniem gospodarstwa skutkują tym, że pozostaje im na wydatki - w tym żywność - około 2.000 – 2.500 zł miesięcznie. Ten stan rzeczy trwa od pierwszego udaru męża 2011 roku ulegając pogłębieniu o kolejny udar i rozległy zawał serca. Do zażalenia dołączyła dwie faktury na zakup leków.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie jakkolwiek nie w pełnym zakresie oczekiwanym przez Obwinioną.

Obwiniona już w pierwszym piśmie z dnia 26 grudnia 2018 r. obejmującym wyjaśnienia wskazała na przypadłości chorobowe, które w dotkliwy sposób dotknęły jej męża i z uwagi na niepełnosprawność w stopniu znacznym skutkowały koniecznością prowadzenia rehabilitacji tak w warunkach domowych, jak i w odpowiednich placówkach.

Powyższe zostało wykazane wieloma dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy.

Obwiniona, mimo osiągnięcia wieku emerytalnego, pracuje w niepełnym wymiarze, gdyż mąż otrzymuje wraz dodatkiem z tytułu niepełnosprawności emeryturę w kwocie 1.400 zł.

Należy zauważyć, że w postępowaniu zainicjowanym już w 2018 r. pierwotnie zostało wydane 1 marca 2019 r. postanowienie o warunkowym umorzeniu dochodzenia - R.. D. 179/2018/9/S - w treści którego wskazano m.in. na trudną sytuację rodzinną Obwinionej.

Powyższe postanowienie zostało uchylone 11 czerwca 2019 r. przez OSD w P. postanowieniem o sygn. akt OSD 56/19; w jego uzasadnieniu podkreślono szczególne okoliczności sprawy w postaci trudnej sytuacji życiowej.

W nowym wniosku o ukaranie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w P. wniósł o ukaranie Obwinionej zarazem wnosząc o zwolnienie jej całości lub części od zapłaty na rzecz OIRP w P. kosztów sądowych – sygn. akt RD 179/2018/9/3/s. Wniosek w tym zakresie podtrzymał na rozprawie 9 października 2019 r. w sprawie o sygn. akt OSD -95/19.

OSD OIRP w P., jak już wyżej wskazano, nie uwzględnił tego wniosku obciążając Obwinioną kosztami w kwocie 1.500 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że skoro Obwiniona dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego, to powyższe wywołało koszty związane z koniecznością prowadzenia postępowania dyscyplinarnego i OSD dostrzegł potrzebę pokrycia choćby części kosztów. Niewypełnienie w całości obowiązku doskonalenia zawodowego niezależnie od tego czy ten obowiązek całkowicie nie znalazł uznania u danego obwinionego, czy uzyskano tylko 6, 20 czy 39 punktów, generalnie skutkuje wszczynaniem postępowań dyscyplinarnych i ponoszeniem kosztów przez okręgowe izby radców prawnych.

Rozstrzygając powyższą kwestię skład orzekający podzielił pogląd OSD OIRP w P., że konsekwencją popełnienia deliktu dyscyplinarnego jest wszczynanie postępowań dyscyplinarnych generujących po stronie OIRP w P. ponoszeniem dodatkowych kosztów.

Oznacza to, że Obwiniony, który został uznany winnym zarzucanych czynów, pokrywa zasądzone od niego zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego w granicach określonych uchwałą Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. W paragrafie pierwszym uchwały ust. 1 pkt 1 zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określono w formie opłaty wynoszącej od 500,00 zł do 3.000,00 zł.

Ustalając wysokość opłaty, jak stanowi ust. 2, sąd bierze pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawilości sprawy.

Zdaniem składu orzekającego tym konkretnym przypadku, podobnie jak Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w P., jak inny skład OSD w P., należało jednak wziąć pod uwagę właściwie udokumentowaną specyficzną sytuację rodzinną Obwinionej, która w wieku 69 lat musi nadal pracować zawodowo aby zapewnić byt rodzinie.

Która w ostatnich latach stopniowo wyczerpywała posiadane zasoby pieniężne i stale opiekuje się mężem wymagającym ponadstandardowej opieki. Należało też dostrzec, że w okresie szkoleniowym zdobyła jednak pewną liczbę punktów, a w toku postępowania w żaden sposób nie przeciągała sprawy. Sama sprawa odnośnie deliktu w postaci nieuzyskania punktów szkoleniowych we właściwej liczbie nie jest zawiła dowodowo.

Mając zatem oparcie w możliwości określenia opłaty w różnej wysokości Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił jak w sentencji postanowienia.

Konsekwencją tego stanowiska jest to, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie odstąpił od obciążenia Obwinionej opłatą za II instancję obciążając kosztami Krajowa Radę Radców Prawnych w Warszawie.